

Fra. 20 Dec.

1884.

Kjære Fr. Grieg.

Paa Grund af nervøse
Smertes i Finnen, som
gjør det næsten umuligt
for mig at skrive,
kommers min Tak for
'fra Halbergs Tid' som
migt senere end jeg
ånskede. Tak for den
umædelige Glæde, de har
skaffet os alle ved den,
og jeg er stolt af mit
Navn stans paa den.
Den er jo ikke netop
'Griegs' og dog er den

Griegts, det vil sige
sandfaldere end alle
andre. Original, karakter,
vidensk, praktisk i sin
Fammeldagsked, idierig, af-
vækslende, deilig - Det
er min Mening om dem.
- Og som man sig gaa
saa til Elling. Jeg har
med en stærk Falden af
hans Begreb (dog kunde
ikke fuldt som det
som des allerelevante
hids for ham. Jeg er
især bleven indvirket som
Medlem af Kommissionen for
Uddelingen af Statens Hi-
spendier; der foreslag sig

ham til at blive ind-
stillet, jeg kaldte nærmest ham
Laz, spillede endog Næst,
af ham for de gamle Her-
rer, men det blev kun
mesterets som en original
fiks Tid af mig, og jeg
fjælte, at det var umuligt
at fra dreves det gjens-
nem iaars. Der blev ikke
sagt mig, at han allerede
for 4 Aar siden var bleven
indstillet som No. 2, at der
altsaa dengang allerede var
gjæst ham et Haab. Men
nu, efter Deres Udtalelse,
om ham, som haade lige-
overfor de Andre har sær-
dan uligvis Eget, og som
gjær at jeg med saa me-

gen større Sikkerhed med
Føien til hans Talent, Læs
saa et Bleg for ham, an-
ser jeg det for temmelig
utvilsomt, at jeg skal kunne
se drist igjennem at han
far Stipendiets næste Aar.
Jeg var altsaa ukjendt i
Kobberstampsens ider, jeg
anede ikke, der skulde bruges
Bred og Kunst; nu kjer
der jeg Situationens helde,
og lader mig ikke anse
kumplet en anden Gang.
Om nødvendigt, indgiver
jeg disse endes Brev,
og jeg har Grund til at
antage, at dette ikke vil
blive upaaret. Dette
har jeg Altsammen sagt

Elling, som kom herop
 hjerteglad og do. skalt efter
 Mastavelken af Sines
 Brev. Men tillige sagde jeg
 ham, at det var den ude-
 heldigste de kunde træffe
 paa, naar det gjaldt at
 hole noget ud af Rigmans
 dem. I Er jeg aldeles kom-
 met paa det sætte Brev
 herunder, jeg er blevet "Cen-
 stus", og hvad det vil sige
 her i Byen, aner de som
 Bergensen ikke; ja vilde
 man nu endda være det,
 men ikke sige det, - men
 at saa vid at man har
 Sympathi for Fremmede,
 (at have Sympathi er ja
 det eneste vi Kvinder kan
 gjøre), ja tank^{at} villes sige,

at man enddag interes-
serer sig for Kvindesagen,
det er muligt, som simpelt,
førelstik, frakt, at der
kan ikke findes Ord, som
passer, som sandanne Folk
uden Pibels, Mob, Hedninger.
Derfor vilde være lidlige
sækkede Læner knapt
som at gøre Gadem, enkelte
ere endag arlige komme
ind til os og har sagt
os, at vort Venstreb er
til Ende. Saledes kan de
skjønne, jeg er ikke netop
i Gæst hos de Store for
Liden. De havde enddag
glædet sig til at gøre de
tamme Rænke ved min
Hænder i Gæst. Det er
muligt, det kommer til

det, men det er dog ikke
opnaaet endnu.

2. Kommer dertil, at jeg
ikke sier Paatragelsehedens
Raadegaver; jeg skal sige
Saget uanset nok, men idet
jeg kommer til det Punkt
om Penge, bliver jeg som
sandsynligt og jeg fores
Tornemulken af, at jeg
skal bede om for Billing
for mig selv, - et. Jeg
taukes og taukes paa,
hvis jeg kunde giere for
ham; det kunde jo have
vært mulig for ham at
giere en Koncert af egne
Kompositioner, hvis jeg
kunde have spillet en Del
af hans Værk, men ubel-
dignis kunde han den Tid

efter; jeg kjendte ham ikke
derom, Vilen holder ikke an
det, og at assistere, var jeg
saa jeg ikke hørte Konserter,
og det hele gik saa upaa-
kastet hen, at Skakolen end-
nu er skyldig Hals 100 Kr.
for den Opsat; det var Re-
sultatet. Farelig har jeg
Intet andet kunnet råde
ham til, end at benytte sin
Pen, han skriver ikke saa
effektivt, til at skaffe sig
lidt Indflydelse paa de fru-
delige Forhalde og gjøre sine
Meninger gjældende, thi han
er endnu saa uforsætt, at
han har en personlig Men-
ning og jeg støtter ham af
al Magt i at turde bekjen-
de dem. Det er Gode herind,
ikke at turde sige sin Men-
ning, man kunde rækkere
at skide Nagen; efterhaanden
indvistes Ens Mening, og saa
ender det med, at man til-
slut ingen har.

Summen af alt dette er
 at jeg tror ~~at~~ ~~der~~ ~~er~~
 aldrig inden ^{at} "sine"
 for V. denne vinter, men
 hittede jeg paa Paret, vilde
 Intet være mig kjæret
 end at gjøre Paret for
 ham, både for hans Skyld
 og for at De har paa
 Hæft mig det; men til
 næste Aar, altens færdig.
 Høst løser jeg at gjøre
 mit goder, for ham
 i Aaled. Høpendes.
 Jeg anfatter ham med
 dobbelt Interesse efter De
 res Høstaleler, det er ikke
 blot fordi jeg er Lænde
 og De er Mand, men fordi
 Der er Genick og det er
 fremsynts.

Ja nu skal jeg lave
Dem et, de aldrig nogen
gang skal få væk
langt Brev fra mig
mer.

En hjertelig og varm
Tilbedelse til Dem
og Deres kjære Søn fra
min Mand, Ida og
Deres

Ernas Nissen

Naderne og et Takkebrev
fra mig er forhaabent
lig kommet Dem rigtig
hendes.